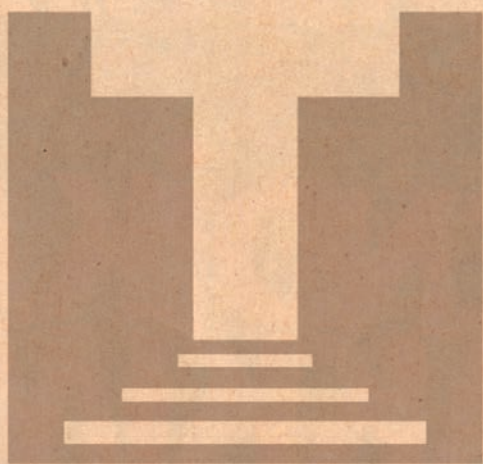

DEVRİMCI ÖĞRETMEN

SENDİKA
HAKKIMIZ
SÖKE
SÖKE
ALIRIZ

TÜSTAV

13A/4567

R₂

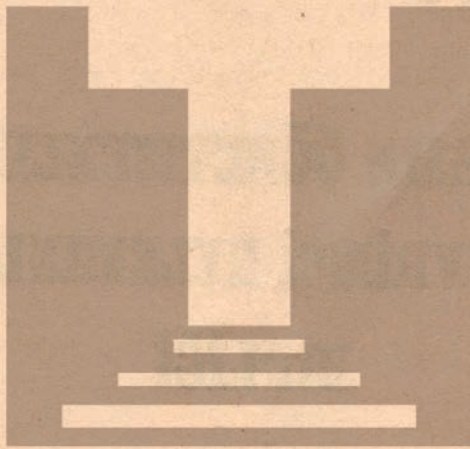
TÖB-DER
İst. Şubesi

**YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN
DEVİRİMCİ EYLEMİNİN
BİRLİĞİ**

TÜSTAY

**devrimci
öğretmen**

TÜSTAV

Dizgi - Baskı:
OSMANLI MATBAASI
Baskı Tarihi: Ocak 1978

Türkiye halklarının bir avuç sömürücüye (oligarşiye), emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi, her yönlü baskı, terör, yalan ve provakasyonlara rağmen yükselmektedir. Hiç şüphe yokturki öğretmenlerin devrimci saflardaki yeri, dahada sağlamlaşırken, en geniş kitleleri kucaklıyarak haklı ve çetin bir kavganın neferi olmaktadırlar. MÜCADELEMİZ ORTAK - KURTULUŞUMUZ BİRDİR şiarı, geniş öğretmen yığınlarının şiarı olmakta, devrimci mücadelemize can katmaktadır.

Gene hiç şüphe yokturki, günümüz aktif bir biçimde mücadele günüdür. Birbirimize daha sıkı kenetlenmek, daha samimi yaklaşmak ve dahada azimle örgütlenmek günüdür.

Çünkü faşizm, zam üstüne zam koymakta, ücret ve maaşları dondurarak yaşamayı çekilmez hale getirmektedir.

Çünkü faşizm, demokrat, ilerici, yurtsever ve devrimci kitlelere saldırmaktadır. Kendisine uygun bir taban oluşturmak veya ekonomik - demokratik ve devrimci eylemleri dağıtıp sindirebilmek için, camımıza kastetmekte, terör ve şiddet estirmektedir. İşkencelere yatırıp zindanlara atmaktadır.

Çünkü faşizm, zam, zulüm ve tenkil politikasını geliştirip yürütürken, suçlu olan başkasıymış gibi yalan söylemektedir. Bir yandan devrimcileri işkenceye yatırırken, diğer yandan barış çağrıları yapabilmektedir. Bu tamitamina bir DEMAGOJİdir. Yani faşizm bizleri uyutmaya çalışıyor.

O halde faşist terör ve demagojinin hedeflerinden biride biz öğretmenler olduğumuza göre, en tutarlı ve en canlı şekilde örgütlenmeliyiz; en coşkulu ve en aktif bir biçimde kavgamızı zafere kadar götürmeliyiz.

Şu gerçeği hiç bir halde hafızalarımızdan çıkarmıyalım. Öğretmenler olarak bizlerin devrimci eylemlerimizi baltalayan, her kümelenme ve siyasi fraksiyon teşhir edilmelidir. Aksi halde çektiğimiz iktisadi ve siyasi sıkıntılarımıza rağmen, faşizme okkalı bir darbe indirmek mümkün değildir. Provakasyon ve burjuva kuyrukçuluğu vede bölücülük ancak revizyonist siyasetlerin ürünü olabilir (TÖB-DER İst. subemizin ilerlemeciler tarafından işgali gibi). Fakat bu tür engellerin aşılması ideolojik yetkinleşmekten geçer. İdeolojik mücadele şarttır.

Bu noktada kısaca önemli bir konuya değinmekte yarar var. Muhtelif revizyonist ve reformist siyasetlerin, devrimci hareketimiz içersinde aşlamaya çalıştıkları yılgınlık ve pasifizm ile ilgili konu önemlidir. Teorik ve pratik açıdan çeşitli biçimlerde tezahür eden çalışmalar, dolaylı veya dolaysız, aynı siyasi amaçların peşinden koşuyor. Konuştukları lisanları farklı olsa bile, aynı soyun siyasi adamları olarak, tehlikeli bir imajı yığınlara empoze etmeye çalışıyorlar. Bunları netleştirerek formüle edelim:

Bu «işçiler, öğretmenler, memurlar ve köylüler çalışan insanlardır, onun için işlerinden ve canlarından olmak istemezler; ailevi sorumlulukları vardır, asla sıcak bir kavganın neferi olamazlar» biçiminde şekillendiği gibi «işçiler ve köylüler cahlidir, sosyal problemleri kavrayamazlar», «öğretmenler ve memurlar bu konularda ilgisizdir ve sorumsuzdurlar» gibisinden de şekillenerek sinsice karşımıza çıkarılıyor. Sanki devrimcilerin görevi entellektüel birer geveze olmak!

Böylesi anlayışlar kesinlikle aradıkları devrimci cevabı bizlerden bulmalıdırlar. Çünkü her an faşist bir kurşunun

kasti veya tesadüfi hedefi olmak korkusuyla yaşamaktan, daha kötü korku olamaz. Çünkü ücretlerin dondurulması ve zamların oluşturduğu hayat pahalılığına karşı suskunluktan daha kötü bir sorumsuzluk olamaz. Aksine hem kendimizi kurtarmak hemde gelecek nesillere, çocuklarımıza güzel günler armağan etmek kadar yüce bir sorumluluk yoktur. Bu armağan aktif mücadelemizin verimi olacaktır. İşkence altında inlemek, tahakküm altında ezilmek ve katledilmek durumundayız. FAİLİ FAŞİZMDİR. O halde kavgadan yana kaygımız nedir? Faşizme karşı mücadele ancak ve ancak devrimci bir coşkudan filizlenerek yükselir. Bilerek savrulan korku feryatlarının sahipleri, bizlerin henüz devrimci yolun başında terkettiğimiz burjuva lafazanlarıdır. Feryatlar onların ağzından çıkmaktadır ve giderek sadece onların ağzından çıkacaktır. Bu tür afyonlamalara kanıp, geçici etki altında kalan kitleleri pasifizmin avından çekip kurtarmalıyız.

Ayrıca kitlelerin dünyayı ve ülkemizi tanımaktan kaçınacaklarını söylemek şaşkınlıktır. Zira dünya hızlı bir gelişmenin ve değişmelerin olaylarıyla çalkalanıyor. Yaşadığımız günler emperyalizmin tamamen tarihin mezarlığına gömülmesi, nihai çöküşünün hızla ilerlediği çağın günleridir. Ulusal kurtuluş savaşlarının ardı arkası kesilmiyor. Sömürge ve yarı sömürge ülkeler, bir bir emperyalist zincirden kopmaktadır. Henüz dün insan eti yedikleri için vahşilikleri dillere destan olan yamyam dediğimiz AFRİKA HALKLARI, bugün daha başka destanları yazmakla uğraşıyorlar. Yani kurtuluş destanlarını, yani devrim destanlarını yazıyorlar. Bu destan defterinin bir sayfasında Türkiye halkları için ayrılmıştır. Yazılması yakındır. Ama destanın satırlarında, öğretmenlerin devrimci kaleminin izleri olmayacaktır? Elbette olacaktır. Aksini iddia eden bizleri tanımıyor demektir. Biz hem dünyayı ve ülkemizi tanıyacağız hemde mücadele edeceğiz

TÜSTAV

DÜNYAYA VE ÜLKEMİZE BAKIŞ

Hızla nihai çöküşüne doğru itilen emperyalizm, genel bunalımının III. Evresindedir. III. bunalım döneminin I. ve II. bunalım dönemlerinden öde hiçbir farkı yoktur. Lenin'in formüle ettiği 5 temel ilke eskimemiş ve geçerliliği emperyalizm sistem olarak var oldukça tartışmasız kesindir. Ancak iki yönden biçimsel değişmeler dolayısıyla I. ve II. bunalım dönemlerinden görelî farklı durumu söz konusudur. Devrim teorisinin doğru tahlili, biçimsel de olsa farklı özellikleri kaale almaktan geçer.

Şimdi fazla derinlemesine inmeden ve fazla yüzeysel kalmadan emperyalizmin oluşumunu vede muhtevasını anlamaya çalışalım. Bildiğimiz gibi ilerleme grubunun anti-demokratik davranışları ve bölücü tavırları nedeniyle bizlere zararı büyük oldu. Yönetim döneminde olsun, rezilcesine işgalci dönemde olsun, örgütümüzü ideolojik mücadeleden ve eğitim çalışmalarından yoksun bıraktı (zaten yararlı işlerini gören yoktur). Ama her şeye rağmen biz bu alışkanlıkları ve engelleri elimize geçen her fırsatta yıkalım. Zira doğru emperyalizm tahlili ülke devriminin ilk adımıdır.

a) E m p e r y a l i z m :

«Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır (Lenin)». Bu tanım doğrudur. Fakat bu kadarla yetinmek anlamı eksik bırakır ve birçok yanlışlara neden olabilir.

Kapitalistlerin varlık nedeni hiç kuşkusuz kâr olgusudur. Burjuvazinin en temel ihtirasıdır. Düşüneceği tek şey daha fazla kâr etmektir. Kazanmak, daha fazla kazanmak, sürekli kazanmak: işte kapitalistin kendisi...

Rekabetçi kapitalizm döneminde üretilen malın fiyatı, kapitalistin iradesi dışında şekillenir. Fiyat «meta»nın değerine uygun olur, denetimi imkansızdır. Meta'nın gerçek değerinden fazlasıyla fiyat ayarlaması mümkün olsa bile, bu durum geçici ve istisnaidir. Zira aynı üretim alanına diğer firmalarda akın edecektir. Böylesine hücumla dayanabilmek o dönemde çok güçtür. Çünkü birbirinden habersiz ve bilinmeyen pazarlar için üretim hareketi söz konusudur. Patronlar ve firmalar birbirinden bağımsızdır, buna tekabül aralarında korkunç bir rekabet savaşı hüküm sürmektedir. Sonucu çıkarırsak: rekabetçi kapitalizmde kapitalistin, kâr'ı ve kazancı artırmanın yolu, artı değer artırılması ile geçer. Artı değer artırılması ise: (1) üretilen malın maliyeti düşürülmelidir; (2) yeni yatırımlara girilmelidir. Burjuvazinin, metanın maliyetini azaltabilmesi için üretim teknolojisini devamlı geliştirmesi gerekir.

Üretim hacminin artırılması, yeni yatırımlar ve üretim teknolojisinin sürekli yetkinleştirilmesi, kapitalizmi olgunlaştırmaktadır.

Devrevi buhranlar, çöküntü yılları ve rekabet savaşı bir sürü firmanın iflasını noktalarken, güçlü olan işletmeler çöküntü yıllarını daha kolay savuşturmakta ve rekabetlerden daha avantajlı sıyrılmaktadır. Her buhran ve çöküntü yılları, gittikçe sayıları azalan büyük işletmeleri ortaya çıkarmaktadır. Üretimin yoğunlaşması, bu meyanda devleşen işletmelerin yeni işlemlere doğru hızla ilerlemesi, tekelleri doğurdu. Her geçen zaman büyük işletmelerin her şey demek olduğunu ve küçük işletmelerin ise, hiç bir şey olmadığını kanıtlayarak ilerliyordu.

Büyük işletmelerin egemenliğini bir örnekle belirtmeye çalışalım: Almanya'da 1907'de sanayi işletmelerinden % 0,9'unu teşkil eden büyük şirketler, mevcut sanayii işçisinin % 39,4'ünü çalıştırmaktadır. Kullanılan enerjinin ise % 73,3'üne sahiptir. Hemen anlaşılacağı gibi, devleşen sanayiciler toplumun tamamen iktisadi hayatına girmeyi başarmaktadırlar.

«Sanayinin olağanüstü gelişmesi ve üretimin gitgide, daha büyük işletmeler içinde son derece hızla yoğunlaşması süreci» sonucunda, bu işletmelerin birbirine yakınlaşmaları daha kolaylaşmış ve kaçınılmaz hale gelmiştir. Gelişim sürecinin adı: tekelleşmedir. Kapitalizm tekelleşerek, asalak ve gerici bir muhteva kazanıyor. Rekabet yerine tahakküm ve boğazlama, burjuvazinin kendi arasındaki ilişkilerinde birincil plâna yükseliyor. Vede esas oluyor.

Tekelleşme sadece aynı üretim alanlarında olmamaktadır, ayrı üretim alanlarındaki işletmelercede bütünleşmek mümkündür. Örneğin demir çelik kartelleri ile kömür kartellerinin bütünleşmeleri gibi, vs. İlginç bir yanılgıda tekelleşmenin kıstası olarak, hammadde üzerindeki denetimden bahsetmektir. Hammadde üzerindeki denetim ve sıkı kontrol mevcut tekelleri alabildiğine güçlendirir ama esas belirleyici değildir. Zira çimento sanayisinde gerekli hammadde nin denetimi imkânsız olmasına rağmen (toprak her yerde bulunabilir), tekellerin varlığı söz konusudur ve egemendirler. Bir kere daha belirtirsek: tekelleşme olgusu, üretimin yoğunlaşması ve merkezileşmesi (temerküzü) ile bağıntılıdır.

Üretim toplumsallaşmıştır, bu düzeye gelen insanlık, biz-zat kendisi bundan yararlanamamaktadır. Çünkü mülkiyet toplumsallaşmamış, hatta dahada azınlık ve dahada azgın burjuva sınıfının, üretim araçlarına sahipliği devam etmektedir. Yani bir avuç spekülâtör, insanlığın yaptığı aşamanın meyvelerini habire yemektedir. Artı-değer'in özü değişme-

den, tekel-kâr'ı geliştirilmiştir. Emperyalizm aşamasında fiyatlar denetime girerek, keyfi olarak ayarlanabilmekte ve insanlık en insafsızca sömürülmektedir. Rekabetçi kapitalizmde sömürülen toplum, bu aşamada ise dahada katmerli sömürü çarkının dışlarına terkedilmiştir.

Küçük işletmelerle, yapım evleri, büyük işletmelerle rekabet edememektedirler. Ya büyük işletmelerin, yani tekel-lerin peykine girmek zorundadırlar, yada eriyip dağılma tehlikesine razı olmalıdırlar. Tekellerin bunu gayet rahatça başaracak usulleri vardır. Usulleri: (1) hammaddeden yoksun bırakmak; (2) muhtelif dalavareler ile işçi arzını durdurmak; (3) ulaştırma imkânlarını kullandırmayıp mahrum bırakmak; (4) mahreçleri kapamak; (5) müşterilerle anlaşarak ayrıcalık ve imtiyazlar koparmak; (6) belirli sürelerde sistemli fiyat indirmek; (7) kredileri kesmek; (8) boykot'dur.

Şimdi tekellerin oluşum tarihindeki evreleri özetliyelim: «(1) Serbest rekabet gelişmesinin en yüksek noktaya eriştiği 1860-1880 yılları. Tekeller ancak farkedilir tohumlar halindedir. (2) 1873 bunalımından sonra, kartellerin önemli gelişme dönemi; böyle olmakla birlikte, bunlar, henüz istisna halindedir. Oturmuş bir durumları yoktur. Henüz geçici bir niteliktedirler. (3) 19. yüzyılın sonundaki ilerleyiş ve 1900 - 1903 bunalımı: bu dönemde karteller (tekeller), baştan başa iktisadi yaşamın temellerinden biri haline geliyor. KAPİTALİZM, EMPERYALİZM'e DÖNÜŞMÜŞTÜR (Lenin)».

Bu arada «bankalardaki» gelişiminde önemli bir yeri vardır. Bankaları hesaba katmadan, emperyalizmi anlamak mümkün değildir.

Rekabetçi kapitalizmde, bankalar, mütevazi bir aracı rolündedir. Durgun sermayeyi aktif hale getiren, kâr sağlıyan sermaye yapan, yani her çeşit para gelirlerini burjuvazinin emrine amade elden mütevazi bir araçtır. Fakat gelişmeler öyle bir hat izlerki, bankalar daha az kurumlar halinde

yoğunlaşır. Sermayede üstün bir artış ve yoğunlaşma görülür. Hızla devleşme anlamında ilerliyen bankalar, eski mütevazi niteliğini tedricen kaybeder, kapitalistlerin nakdi sermayelerinin, hemen hemen bütününü emirlerinde bulunduran güçlü tekeller haline gelir. Buna paralel olarak «borsa»ların eski önemi iktisadi hayattan silinir.

«Bankalardaki gelişmenin son sözünü bir kere daha söyleyelim: tekel (Lenin)».

Küçük bankaların ya hisseleri satın alınır, ya dolaylı veya dolaysız büyük banka tekellerinin peykine bağlanır, yada tamamen boğazlanarak rekabetine asla imkan verilmez. Yani büyük bankaların küçük bankaları yutmasında her yol meşrudur. Hisse senetlerinin satın alınmasından, Amerikan vari dinamitlemeye varıncaya kadar her tür eylem yapılmıştır.

Bankalar önce sanayicinin, senetlerini iskonto ediyor, hesap açıyor ve başka bir sürü işlemlerini yapıyor; bu durumda henüz tehlikeli özellikleri yoktur. Fakat bu işlemler dahada sıklaştığı ve vazgeçilmez alışkanlıklar şeklini aldığı zaman, bankaların, sanayicilerin ve sanayii üzerindeki bilgileri dahada artmakta, buna tekabülen denetimi kuvvetlenmektedir. Kudretli mali merkezler haline gelen bankalar, mütevaziliğini terkeder, ve sanayii üzerinde ağırlık kazanır. Buradan giderek sanayii tekelleriyle içiçe girer veya kaynaşırlar. Bu kaynaşma «mali sermaye» demektir.

Mali sermayenin oluşumu, yeni bir sermaye türünün doğmasına vesile oldu. Kısacası banka sermayesi ile sınıai sermayesi kaynaşmış, mali sermaye temelleri üzerinde mali oligarşi kurulmuştur. «Üretimin yoğunlaşması, bunun sonucu olarak, tekeller; sanayinin ve bankaların kaynaşması yada içiçe girmesi — işte mali sermayenin oluşum tarihi ve bu kavramın özü (Lenin)». Bir avuç elde toplanan ve fiilen tekel durumu yaratan mali sermaye, mali oligarşinin egemenliğini güçlendirir. Üretimde ve sermayede birikim dev bo-

yutlara ulaşır ve mali oligarşının ellerinde merkezileşir. Yani «sermaye fazlası» meydana gelir.

Serbest rekabetçi kapitalizmin ayırdedici niteliği meta ihracı; tekelci kapitalizmin ayırdedici niteliği ise, sermaye ihracıdır. Çünkü oluşan sermaye fazlası burjuva nezdinde kârlı alanlara yatırılmalıdır. Kendi ülkesinde kapitalizm olgunlaştığı için, kârlı yatırım alanları hemen hemen yok denecek kadar azalmıştır. O halde sermaye fazlası geri kalmış ülkelere akıtılmalıdır. Kâr geri kalmış ülkelerde daha çok sağlanmaktadır. Bu ülkelerde sermayenin az olması, hammaddenin ucuz, ücretlerin az ve toprak fiatlarının düşük olmasından dolayı, sermaye ihracı her zaman yüksek kâr getirmektedir. Tekeller için önemli olan, bütün geri kalmış ülkelere sızmak ve oraları sömürgesi yapmaktır. Yürürlükteki sermaye ihracı, meta ihracını da hızlandıran bir faktördür. Hemde sermaye ihracı, alt yapı yatırımlarına tekabül eder, ülkenin kendi iç dinamiği ile kapitalist gelişmesi engellenerek, sömürge siyaseti yürütülür.

Kapitalist tekelci birlikler, önce kendi iç pazarlarını denetleyip paylaştıktan sonra, kaçınılmaz olarak dış pazarlara yönelmişlerdir. Tekeller uluslararası bir nitelik kazanmış güçlü tröstler ve karteller, kendi aralarında, dünya topraklarının hızla paylaşımına girmişlerdir. Önceleri, birbirlerinin ele geçirdikleri topraklara ve sömürge nüfuzuna (genellikle) göz dikmeden, efendisiz topraklara akın etmeyi yeğlemişlerdir. Serbest rekabet dönemi kapanmıştır, ama bu kez tekeller arasında daha amansız bir rekabet başlamıştır. İlk aşamada sorun, efendisiz topraklara tez elden, kimin çörekleneceği sorunuydu.

Bilindiđi gibi dünya topraklarıda sınırlıdır. Paylaşım sonucu oyle bir safhaya gelinmiştirki, fethedilecek efendisiz toprak kalmamıştır. Fakat emperyalizme özgü eşitsiz gelişme kanunu yüzünden, paylaşım son bulmamaktadır. Bunun nedeni bazı emperyalist ülkelerin sömürge toprakları çok,

ıma sermaye birikimi az, bazılarının ise sömürge toprakları az olmasına rağmen, sermaye birikiminin olağanüstü seviyede olmasındandır. Eşitsiz gelişme kanunu gereği, böyle olması zaten kaçınılmazdır. Örneğin 1912'de İngiltere'nin sömürge toprakları ve nüfuz bölgeleri, Almanya'nınkinden kat kat fazla olmasına rağmen, İngiltere'nin demir çelik üretimi 9 milyon ton iken, Almanya'nın ise 17,6 milyon tondur. Aralarındaki bu uçurumlar tekrar bir paylaşımı ön görür. I. ve II. dünya savaşlarını bu bağlam ile incelemek gerekir. Yani paylaşım savaşı demek gerekiyor.

Yazdıklarımızı özetliyelim: «(1) üretimde ve sarmeyede görülen yoğunlaşma öyle yüksek bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki, iktisadi yaşamda kesin rol oynayan tekelleri yaratmıştır; (2) banka sermayesi sanai sermayesiyle kaynaşmış, ve bu «mali sermaye» temelleri üstünde bir mali oligarşi kurulmuştur; (3) sermaye ihracı, meta ihracından ayrı olarak, özel bir önem kazanmıştır; (4) dünyayı aralarında bölüşen teknelci kapitalist birlikler kurulmuştur; (5) en büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından paylaşılması tamamlanmıştır (Lenin)».

b) Genel Bunalım ve Bunalım Dönemleri:

Kapitalizm emperyalizm aşamasında genel bunalımdadır. Üretim güçlerinin gelişmesini engellediğinden ve üretime dönük hamleleri kösteklediğinden sürekli bir bunalımın içine girmiştir. Çünkü üretim ilişkileri ile üretici güçler arasındaki çelişki iyice belirginleşmiş, uzlaşmaz çelişkiler su yüzüne çıkmıştır. Bu, emperyalizmin genel bunalımından başka bir şey değildir. Yani kapitalizm kalkamazcasına hastalanarak yatağa düşmüştür. Zaman zaman derinleşen krizler yüzünden komaya girmektedir. Her krizin atlatılmasında, komadan kurtulmasına rağmen yatalak hali devam etmektedir. Emperyalizm çağ olarak kaldıkça, kapitalistlerin

genel bunalımdan silkinip sıyrılması imkânsızdır. Bu bağlam ile bir gerçeği noktalyabiliriz: emperyalizm, kapitalizmin çöküş çağıdır.

Emperyalizmin genel bunalımını üç evrede tahlil etmekteyiz. Hiç bir evrede emperyalizmin özü değişmemiştir. Değişen olgular, biçimsel özellikleri ihtiva eden olgulardır. Genel bunalımın başlangıcı 1900-1903 yıllarına tekabül eder. 1917 yılına kadar, I. bunalım dönemi; 1917-1945 arasında II. bunalım dönemi ve sonrası döneminde III. bunalım dönemi demekteyiz.

I. evrede (I. bunalım döneminde), emperyalistler arası pazar ve sömürge rekabeti, sahipsiz toprakların ve nüfuz bölgelerinin, ele geçirilmesi yarışıdır. Rekabet, korkunç bir görünümde gitgide derinleşerek gelişir. Bütün dünya topraklarının bölüşümü tamamlanınca, dengesiz gelişim ve eşit olmayan sömürge dağılımı sonucu, yeniden bir paylaşım zorunlu hale gelmiştir. Bu, savaş demektir. Almanya ile İngiltere ve Fransa gibi ülkelerin kapışması, birbirinden sömürge koparmak amaçlarından kaynaklanır. İşte I. dünya (paylaşım) savaşı bu yüzden yapılmıştır. Bütün bir dünya insanlığının, ölüme, sakatlığa, açlığa ve sefalete terkedilmesi demek olan savaş, sömürü hırsıyla gözü dönmüş üç - beş emperyalist devletin iğrenç zaaflarından patlak vermiştir. Fakat savaş, aynı zamanda ilk sosyalist devletin ebesi olmuştur: 1917 BÜYÜK EKİM DEVRİMİ...

I. evrede ezilen ülkelerin halkları yavaş yavaş bilinçlenmeye başlarken ulusal kurtuluş savaşları filizlenme safhasındadır.

II. bunalım döneminde Alman ve İtalyan halklarının faşizm'le yönetilmesi vede dünya üzerinde ilk defa bir işçi devletinin, sosyalist ülkenin varlığı göze çarpan özellikler olurken, öte yandan ulusal kurtuluş savaşlarının yaygınlaşıp boy attığı dönemdirde. Emperyalistler arası çelişkiler azalmamış, dahada derinleşmiştir. Bu evrede efendisiz top-

rak fethi için değilde, parsellenmiş sömürgeler için (I. paylaşım savaşı çözüm getirmemiştir), tekrar ikinci defa kolları paylaşmanın hazırlığı söz konusudur. Faşist ülkeler, savaş hazırlığında daha hareketli bir devreye girmişlerdir. Emperyalizm, ekonomik - politik bir sürü çıkmaz içindedir. Baş çelişme emperyalistler arası çelişmedir. 1939-1945 II. paylaşım savaşı bu çelişmenin ve bu çelişmelere bağlı gelişmelerin bir ürünüdür.

Paylaşım savaşlarının, insanlığa verip vereceği olacaktır.

I. ve II. bunalım dönemlerinde, sermaye ihracı alt yapı tesislerine yapılmaktaydı. Tekelci devletler, sermaye ihracı vasıtasıyla, meta ihracını da hızlandırmışlardır. Bayi diyebileceğimiz komprador burjuvazi ve feodal toprak ağalarıyla sürekli ilişkiindedir. Sömürge ülkelerdeki, gelişmeye başlayan veya gelişen kapitalizm hemen bastırılır yada bastırılmaya çalışılır. Bu nedenle milli burjuvazi, zaman zaman anti-emperyalist eğilim taşımaktadır (I. ve II. evrelerde milli burjuvazi vardır). Bir başka özellikte işgal probleminin çözümündedir. Emperyalist devletler, ya açıkça ülkeyi işgal

eder yada işgal için sınır bölgelerinde veya yakın limanlarda hazır müfreze bulundurur.

III. bunalım dönemi: birincisi emperyalistler arası; ikincisi de emperyalist devletlerin, sömürge ve yarı sömürge ülkeler ile ilişkilerinde olmak üzere, I. ve II. bunalım dönemlerinden izafi farklılıklara haizdir.

II. paylaşım savaşı sonucunda, çelişkiler çözüm bulamamış ve dahada derinleşmiştir. Bir çok sömürge ve yarı sömürge ülke, emperyalizmin halkalarından kopmuş ve bir bir kopmaya devam etmektedir. Sürekli toprak ve nüfuz kaybı; pazar ve ucuz hammadde sıkıntılarını, iyiden iyiye açığa çıkarmıştır. Uyanan halkları rahatça sömürebilmek başlı başına problem halindedir. Bütün bunlar emperyalist istismarın biçimlerinin, geliştirilmesine zorlayıcı etmenlerdir. Bunun neticesinde, emperyalizmin işgali gizli bir nitelik kazanmış; böylece emperyalizm ezilen ülkeler nezdinde içselleşmiştir. Öte yandan ulusal kurtuluş savaşlarının dünya tarihinde yayılıp serpilmesi (esas tayin edicidir) ve nükleer silahların etki gücü bakımından tehlikeli bir hal alması nedeniyle, emperyalistler arası çelişkilerin yeniden bir paylaşım savaşına dönüşmesini engellemektedir. Yani hadsafhaya gelen çelişkilerin politik plânda çetinleşip büyürken, askeri plâna sıçraması mümkün olamamaktadır. Anlaşılabileceği gibi emperyalizm, çözüm olmasa bile geçici ferahlama imkânlarını bile bulamamaktadır. Emperyalist bunalım, alabildiğine derinleşmektedir.

Emperyalizmin ezilen ülkeler nezdinde içselleştiğini söylemiştik. III. bunalım döneminin, sömürge biçimlerindeki özelliklerini inceliyelim:

Sömürge ve yarı sömürge ülkelerin, ardı sıra bağımsızlıklarını kazanmaları, sömürge pazarlarını alabildiğine daraltmıştır. Elde kalan, veya halahazırda korunmakta olan pazarların kendi içersinde genişletilmesi gerekmektedir. Bu ise kapitalizmin, geri kalmış ülkelerde, çarpıkta olsa geliş-

tirilmesini öngörür. Buna paralel olarak, kendisine göre şekillenen işbirlikçi tekelci-burjuvazi yaratılır. Yukarıdan aşağıya, nisbi anlamda, demokratik bir hareket (çözümleyici değil, gerici niteliktedir) göze çarparken, ülkede kapitalist üretim hakim duruma gelir, üst yapıda ise tekelci - burjuvazi belirleyici karakter kazanır. Tekelci-burjuvazi, pre kapitalist, feodal unsurlarla (zorunlu olarak) ittifaka girmesi ve oluşan yönetim (oligarşik diktatörlük), bütün özellikleriyle emperyalizmin temsilcisi durumundadır. Emperyalizmin gizli veya açık, kesin bir denetimi varlığı açıkça ortadadır. Emperyalizmin temsilcileri olan oligarşik diktatörlükler, iktisadi, siyasi, kültürel ve askeri alanlarda, emperyalizme tam bir bağımlılık içersindedirler ve ülkelerinin bütün varlığını metropollere peşkeş çekmektedirler. Kendi ordularını, emperyalizmin emrine sunmaktadırlar. Bu, emperyalizmin gizli işgali demektir.

Sermaye ihracında biçimsel önemli değişiklikler olmuştur. I. ve II. bunalım dönemlerinde, nakit sermaye, sermaye ihracının önemli bir elemanı olarak diğer elemanlara nazaran ağırlıktaydı. Diğer elemanlar tali plânda kalmaktaydılar. III. bunalım döneminde ise durum değişmiş, nakit sermaye elemanı tali plâna düşmüştür. Diğer elemanlar (know - how, patent, lisans, teknik bilgi ve yedek parça) ön plâna yükselmiştir. Kısaca bir izah ile görüleceği gibi, sermaye ihracının özü önem yitirmemiştir. Sadece kendi terki bindeki elemanların, önem sırasındaki yerlerinin değişmesi vardır. Nakit sermaye elemanı hala faaliyettedir ama diğerlerine kıyasla tali kalmaktadır.

c) Dünya Devrimci Hareketi ve Sorunları:

İnsanlık, dünya devriminin kesin (nihai) zaferine, başta devrimini yapmış ülkelerin proletaryası olmak üzere, uluslararası proletaryanın birleşik gücü ile ulaşacaktır. Emper-

yalizmin bunalımı her geçen gün dahada derinleşirken, genel olarak dünya devrimci hareketi vede özel olarak tek ülkelerin devrimci kurtuluş hareketleri, hızla yükselmektedir. Gelişimin ivmesi ve ivmenin sürekli artması, Marksizm-Leninizm'in evrensel klavuzluğu ile son derece ilintilidir.

Bugün dünya devrimci hareketin başına musallat olan, en önemli faktörlerden birisi, Marksizm-Leninizm'den aykırı tahliller ve Milliyetçi-revizyonist sapmalardır. Birbirine karşıt görünüşlü, iki uç şeklinde kümelenen revizyonizm, dünya proleter hareketlerinin önünde engel teşkil etmektedirler. Her biri Enternasyonalizm adına bir sürü saçmalığı ileri sürmekte, ulusal kurtuluş savaşlarının gerçek hedeflerini saptırmaktadırlar. Revizyonist kümelenmelerin birisinde başı SBKP; diğesinde ise ÇKP çekmektedir.

SBKP, dünyayı tamamen sağ bir gözlük ile izlemektedir. Emperyalist sistemin çöküşünü, Sovyetlerin, emperyalist kamp ile ilişkilerinde ifadelendirip buradan giderek her şeyin çözümünü, Amerika ile Sovyetlerin rekabetinde arayan oportünist bir muhtevaya sahiptir. Emperyalizm, sanki kendisi bunalım değilmiş gibi, emperyalizmi bunalıma sokan kaynak olarak, Ekim Devrimi gösterilmektedir. Büyük Ekim Devrimi'nin istismarı, ancak bu kadar yapılabilir!

Sovyet ideologları, Sovyetler Birliği güçlendiği için, emperyalizmin denetlendiğini ve dünya çapında, barış içersinde sosyalizme geçiş imkanlarının arttığını iddia etmektedir. Geri kalmış ülkelerdeki kurtuluş savaşları, onların nezdinde hiç önemli değildir. Önemli olan, ileri demokratik düzen, toplumsal ilerleme, halktan yana burjuva hükümetleri saf-satalarıdır. *Öyleki Mısır'da, olağanüstü gayret sarfedilerek, olağanüstü bir başarı elde edilmiştir!* Halktan yana burjuvazi desteklenmiş ve ülke toplumsal ilerlemenin rayına oturularak, ABD'nin ellerine teslim edilmiştir. Belgesi açıktır: Enver Sedat ile Begin'in sarmaş dolaş olması her şeyi ifade

etmektedir... Hindistan, Suriye ve bir çok ülkelerin durumları da, toplumsal ilerleme tatbikatı uygulandığından (Mısır'a kıyasla) farklı bir gelişim göstermemektedirler. Bu siyasetin Türkiye solundaki en bağınaz şablonu, hepimizin bildiği gibi TKP revizyonizmidir. TKP de temsilciliğini yaptığı, SBKP' den pratikte hiçde geri plânda kalmamaktadır. Siyasi niteliği bölücülük ve kuyrukçuluktur.

Öte yandan ÇKP, sınıfsal temellerden uzak bir tahlil geliştirmiştir. Bu üç dünya tahlilidir. ÇKP, dünya milletlerini üç katagori altında ele alarak, kalın çizgilerle şöyle oturtur: ABD ile Sovyetler'in oluşturduğu iki süper devlet yada I. dünya; II. dünya ülkeleri olarak Almanya, Kanada, Japonya ve İngiltere gibi ileri kapitalist ülkeler; ve Çin'in de içinde bulunduğu, sömürge ülkeleride kapsıyan ülkeler topluluğu III. dünya! 2. ve 3. dünyanın, iki süper devlet ile çelişkisi baş çelişmedir. İki süper devlet içinde en tehlikesi, Sovyetler Birliği'dir. Bu yüzden en gerici diktatörlükler ve paklar desteklenebilir. NATO gibi anlaşmaları desteklemek veya Mabuto gibi gerici diktatörlüklere yardım etmek bundandır. Bütün dikkatler dünya proleter devrimci hareketlerine değilde ABD ile Sovyetler arasındaki çıkabilecek savaş ihtimallerine (!) çevrilmiştir.

Toparlarsak; sosyalist blok parçalanmış, uluslararası proletaryanın güç birliğini sağlamak görevi, Marksizm-Leninizmin klavuzluğunda yükselen, dünya proletarya hareketinin omuzlarına yüklenmiştir. Enternasyonalizm, ancak devrimci mücadelelerin yükseltilmesiyle mümkündür. Yani temel çelişmeyi (emek - sermaye çelişmesi) çözmede tayin edici olan, baş çelişme doğrultusunda gelişen devrimci ulusal kurtuluş hareketleri, enternasyonalizmin kurulmasında önemli faktör olacaklardır. *Baş çelişme, emperyalizm ile sömürge ve yarı sömürge ülkeler arasındaki çelişmedir ve temel çelişmenin çözümünde tayin edici niteliktedir.*

d) Ülkemizde Durum:

Bugün ülkemiz, emperyalist zincirin bir halkasını teşkil etmektedir. Hammaddesinden işgücüne kadar alabildiğine sömürülmekte, her yönüyle emperyalizmle ilişki durumunda olan, bağımlı bir ülkedir. İktisadi, politik, askeri ve kültürel alanlarda tam bir bağımlılık vardır.

III. bunalım dönemine has yeni sömürgecilik yöntemleri ülkemize de yansiyarak, dış tekeller güdümünde çarpık bir kapitalizm geliştirilmiş ve kapitalist üretim, hakim üretim haline gelmiştir. Tamamen dışa bağımlı ve dış tekellerden güç alarak oluşan burjuvazi, henüz baştan, tekelci bir karaktere sahiptir. Kendi iç dinamiği ile gelişmemiş, yabancı tekelere göre şekillenen, bağımlı ve çarpık bir niteliktedir. Tekelci olmasına rağmen —dışa bağımlı olmasından dolayı— sermaye fazlasını sağlayamamakta ve yeni yatırımlar, emperyalistlerin siyasetine uygun olmak zorunda kalmaktadır. Zira bu işi kendi başına kıvıracak sermaye birikiminden yoksundur. *Yani işbirlikçi tekelci-burjuvazi, emperyalist tekelilerin, kötürüm halindeki fotoğrafindan başka bir şey değildir.*

Alt yapıda feodalizm tasfiye edilememiştir. Her ne kadar kalınca törpüleniyorsada tasfiyesi mümkün olamamaktadır. Şüphesiz buna bağlı olarak, feodal unsurlar üst yapıda, sürekli azalmakla birlikte belli bir siyasi ağırlığa sahiptirler. Tekelci burjuvazi, yapısı ve gücü gereği feodal unsurların en kodamanlarıyla, yönetim *esaslarında* ittifak kurmuştur.

Tekelci-burjuvazinin gelişim oranına paralel olarak, ülkemizde, demokratik devrim süreci, nisbi anlamda olsa yaşanmaktadır. Bu, her nasıl olursa olsun, demokratik devrim kavramını ilgilendiren ve kapsamını belirli ölçülerde daraltan bir süreç olarak kabul edilmelidir. Tartışmasız kesindirki, ülkemizin demokratik devrim sorunu, bir devrim

sorunu yani halkın iktidarı alması sorunudur. Çünkü gelişim yukarıdan aşağıya, çarpık ve gerici nitelikte bir hat izlemektedir. O halde demokratik süreç, bu şartlarda asla tamamlanamıyacağı için tek çözüm devrimdir.

Tekelci-burjuvazi, üst yapıda toprak ağaları ve tefeci bezirganlarla yönetimi paylaşmıştır. Bu ittifak yönetimi, «oligarşik diktatörlüktür». Yönetimin belirleyen ve ağırlığı gelişmesine oranla artmakta olan yanı tekelci-burjuvazidir. Tekelci-burjuvazi kendi iç dinamiği ile rekabetçi dönemini yaşıyarak oluşmamıştır. Cılızdır ve gerici karakterdedir. Burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından alakası yoktur. Varlığının ortaya çıkmasıyla birlikte, baskı ve terör sistemi olarak faşizm gizli bir görünümde (açık icraatı mümkündür) devlet kurumlarında sistemleşmiştir. Oligarşik yönetimin, istesede istemesede, zorunlu olarak baş vurduğu baskı ve terör rejimi faşizmdir. Ülkeyi her zaman faşizmle yönetmeye muhtaç bir yapısı vardır. Yani bu klasik faşizmden farklı özellikleri olsa bile, sömürge tipi (sürekli) faşizmden başka bir şey değildir. Gizli ve açık olmak üzere iki tür icraatı vardır. Sürekli faşizm, ülkeye yerleşirken izlediği hat itibariyle klasik faşizmden farklıdır. Sömürge tipi (sürekli) faşizm, yukarıdan aşağıya doğru, devlet kurumlarında sistemleşerek yerleşir ve kendine kitle tabanı bulmaya çalışır. Klasik faşizm ise (metropollerde), aşağıdan yukarıya kitle tabanı oluşturarak, devleti ele geçirir.

Oligarşi, farklı çıkar gruplarını barındıran çelişkili bir yapıya haizdir. Zaman zaman önemli çatlaklıklar su yüzüne çıkar. Örneğin; 12 Mart açık faşist döneminde, tekelci-burjuvazinin çok kısa bir dönemde olsa, ortaklarını dışalamaya çalıştığı gibi çıkmazlara neden olabilmektedir. Kendi aralarındaki mevcut çelişkiler, oligarşiyi daha derin çıkmazlara doğru itmektedir. Fakat halkın muhalefeti karşısında birleşmek zorundadırlar. Yani halkımız ile oligarşi arasındaki çelişki, diğer çelişkileri tali planda bırakmaktadır. Baş çeliş-

Bu klasik Alman faşizmidir..

me oligarşi ile halkımız arasındadır. Oligarşik diktatörlük, emperyalizm ve faşizm ile özdeşleştiği için, aynı zamanda baş çelişki; emperyalizmle halkımız vede faşizmle halkımız arasındadır. Bu tahlil III. bunalım döneminden kaynaklanmaktadır.

Buda ülkemizdeki sömürge tipi faşizmin açık icraatıdır.

Bugün baş çelişmenin politik planda yansıması (halkımıza saldırmasından) faşizm ile halkımız arasında görünmektedir. Anti-faşist mücadele, yukarıdada yazıldığı gibi, anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Oligarşik diktatörlük, ülkemizde emperyalizmin bir temsilcisi durumunda olup, ayrıca yönetebilmesi ise yapılış gereği faşizm ile mümkündür. Yani anti-faşist, anti-oli-

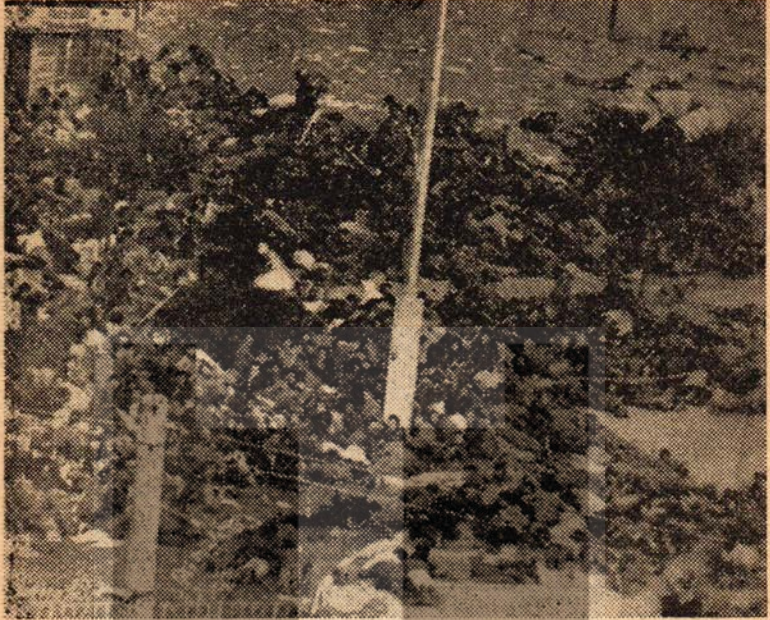

Gizli icraatı, açık faşizmi aratmıyor!

garşik ve anti-emperyalist mücadeleler birbirine çakışırki; emperyalizmin ülkemizden kovulması bir devrim sorunu olduğu için, anti-faşist mücadelede devrim sorunu olarak ele alınmalıdır. Bugün, politik platformda güncel olan anti-fa-

Tırmanan (!) faşizm bu olmasa gerek!

şist mücadelenin nihai başarısı (mevcut yönetim varlığını parçalamak başarısı), devrime dayanır. *Tek yol devrim şiarının içeriği budur.* Revizyonist görüşlerin çarpıtarak ileri sürdükleri iddialar doğru değildir.

Tek yol devrim sloganı, bütün mücadele biçimlerini bir kenara bırakıp hemen devrim yapalım şeklinde anlaşılmalıdır. Slogan, faşizme son ölüm darbesini indirmenin tek yolu devrim olacağı ifadesinin formülasyonudur. Kaldığı devrim yolu dolambaçlı ve engebeli bir güzergâh izler. Bu yolu aşmak karmaşık bir çok görevleri kapsar. Somut şartların bizlere yüklüyeceği görevler, ne küçümsenebilir, nede abartılır. Yeterki çalışmalar yanlış bir hat izlemesin, yeterki işgüzarlık anlayışı içimizden silinsin ve kurtuluşun gerçek yolunda, devrim yolunda emin adımlarla yürüyelim.

Fakat faşizm devrimci kitleleri yıldırıyor.

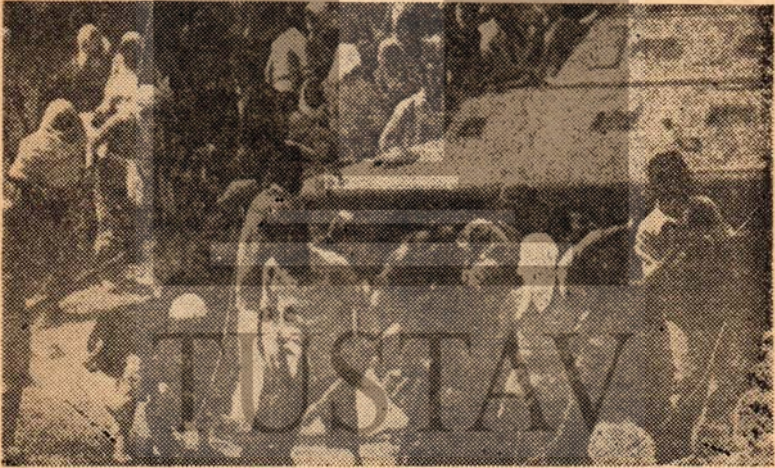
Ülkemizdeki baş çelişmenin faşizm ile halkımız arasında görünmesinin nedeni, faşist saldırıların ve ona karşı gelişen tepkilerin, güncelliğindedir. O halde anti-faşist mücadelenin bütün gerekleri yerine getirilmeli ve ideolojik ekonomik-demokratik mücadeleler faşizme karşı mücadeleye tabi tutulmalıdır. Çünkü baş çelişmeyi tayin edici öneme sahiptir.

Ne varki anti-faşist mücadele kendiliğinden gelişme özelliğindedir. Dağınıklığın ve kendiliğindenciliğin toparlanması gerekmektedir. Devrim, örgütlü ve birliğin sağlanmasıyla son derece ilintili bir kavramdır. Halkımızın devrim ipini göğüsleyebilmesi, ancak proletarya partisinin öncülüğünde olabilir. Fakat Türkiye solunu yönlendirebilecek proletarya partisi, henüz kurulmamıştır. Bugün, siyasi mücadele, bizleri somut bir görevle baş başa getirmektedir. Partiyi inşa etmek...

Proletarya partisi, gelişmiş partilerden ayrı bir öz taşıyor. Ülkemiz solundaki siyasi sapmalar, çadır kurma ile parti kurmayı birbirine karıştırmaktadırlar. Dahası, devrimci hareketimizin, bütün sorumluluklarını terkedip, sürgün rahatlığı bahanesiyle kümelenen mülteci tekkesine, parti gözü ile bakılabilmektedir (TKP ve şürekası). DİSK üzerinde, tepeden inmecilik yöntemleriyle, işçilerle subjektif bağ ku-

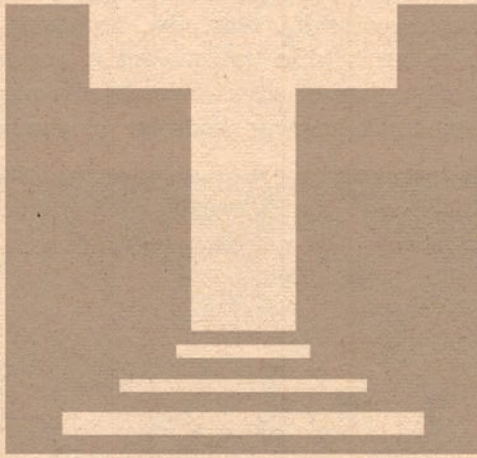
arak (objektif bağı ihmal edip) işçi sınıfının öz örgütü olarak kendilerini uzun süredir reklam mahiyetinde tanıtmaktadırlar. DİSK'deki ilişkileri, taban çalışması ve hareketi devrimci bir kapsamda toparlayıp mücadeleye sokması biçiminde olmamış, sadece reklam kapsamında sınırlanmıştır. Pratikte ise işçi sınıfının elini kolunu bağlayıp, burjuva kuyrukçuluğunu sahneliyerek, bugün işçi yığınlarını reformizmin ellerine terketmenin sorumlusu durumundadırlar. İşte böyle bir parti taslağı, işçi sınıfının öncü müfrezesi olamaz. Parti, ülkemizin siyasi ve iktisadi yapısını en doğru tahlil eden bilimsel bir muhtevaya sahip olmalıdır. Anti-faşist mücadelenin içinden, en geniş kitle çalışmalarının yanısıra en dar kadro çalışmaları, yani devrimci mücadelenin ateşinde pişen ve ideolojik yetkinlik kazanan kadrolar oluşturma çalışma-

Anti-faşist mücadele hayatın her alanında hızla yükselmektedir. Resimde halkımız, bir gerçeği formüle ediyor: Demokrat olmanın bile ön şartı, faşizmin saldırılarını yerinde göğüsleyebilmektir.

ları, Partinin kurulmasında esas çalışma anlayışı olmalıdır. Parti kadroları, kitleden uzak insanlar olmamalıdır. Kitle çalışmalarının içinden yetişmelidir.

Sonuç olarak ülkemiz solunda, devrimci hareketi toparlayıp yönlendirecek, işçi sınıfının öz örgütü olan partiden, henüz yoksunuz. Bu noktada siyasi görevimiz, proletarya partisinin inşası olmaktadır.

TÜSTAV

II. BÖLÜM

ANTI-FAŞİST MÜCADELE ve TÖB-DER

Faşizm, halkımızı bir yandan iliklerine kadar sömürürken, öte yandan baskı ve teröre baş vurmaktadır. Sivil örgütlenmelerinden resmi kolluk kuvvetlerine kadar, hepside kudurmuş bir köpek gibi üzerimize salınmaktadır. Kendisini güçlü göstererek faşizme kitle tabanı oluşturmaya çalıştıkları gibi, demokrat, ilerici, yurtsever ve devrimci kitleleride sindirmeye çalışıyor. Bütün bunların ötesinde barış havarisi kesilerek, utanmadan yalan söylüyor.

Öğretmen kitlesi, bu siyasi ve ekonomik koşulların dışında olmadığı iktisadi sıkıntılarımızı, sürgün ve kıyımları bir yana bırakalım; faşist canilerce katledilen öğretmen arkadaşlarımızın sayısından bile bellidir. Yani faşizm, bizleri düşman bellemiştir! Çünkü halkımızın bir parçasıyız. Çünkü halkımızın düşmanı faşizm, bizlerinde düşmanıdır. Çünkü faşizm, halkımızın ve öğretmenlerin alın terini yabancı para babalarına peşkeş çeken, bir avuç azınlığın yönetimidir. Kendi ceplerini şişirmek pahasına, ülkemizin bütün zenginliklerini yabancı tekellere terkeden, vatan hainlerinin zam zulüm rejimidir. Faşizm işte bu yüzden öğretmenlerde saldırıyor.

Şüphe yokturki öğretmenlerin, devrimci hareketi gitgide büyümektedir. Bugün ülke çapında, en uçra köşelerine kadar örgütlenmeyi gerçekleştiriyoruz. Örgütümüz kıyıda köşede kalmış ilçeleri, hatta dağ başında kalmış köyleride kapsama-

nın hamlesine çoktan girdi. Bu somut gerçek, öğretmenlerin eğilimlerini ve hangi saflarda olduklarını gayet net ve açık bir ifade ile dillendirmektedir. Gene hiç şüphe yokturki, gelişim kendiliğindenci bir hat izlemektedir. Bu nedenle bizlere önemli görevler düşüyor; anti-faşist mücadeleyi toparlayıp, bilinçli bir çizgiye oturtarak yöneltmek görevi...

Dünya devrimci hareketinin başına musallat olan, iki uç şeklindeki milliyetçi-revizyonist sapmalar, ülkemizde yansıdığı gibi, doğal olarak TÖB-DER’ide etkilemiştir. SBKP ve ÇKP revizyonistlerinin, Türkiye solundaki şablonlarınca yürütülen siyaset, sola ağır darbeler indirmektedir. Kitlelere hedef şaşırtıcı politika taşımaktadırlar. Yani ilerlemecilerin işgalci ve örgütü bölme çalışmalarının kaynağı revizyonizmdir. Bu tür zararlı siyasi sapmaları, ideolojik mücadele ile eritip örgüt bütünlüğünü sağlamak zorundayız.

Eski birlik-dayanışma yönetiminin anti-demokratik ve pasif bir yapısı vardır. İstanbul şubemiz, doğru ve faal mücadeleye yöneltilmediği gibi, sadece «işçi sınıfı bilimi» nakaratlarıyla uyutulduk. Fakat papağan gibi tekrarlanan bu terim, geniş teferruatlarıyla kitleye açıklanmamıştır. Açıklamayacakları zaten «işçi sınıfı bilimine» inanmadıkları için, bir tesadüf değildir. Zira papağanlar konuşurlar ama ne olduğunu bilemezler. İlerlemecilerde aynı cehaletin içinde olup, beyinlerinin himayesinde değilde, burunlarının hizasında yürümektedirler. Aktif eylemleri sadece bölücülüktür. İşte şubemiz işgalinin iç yüzü...

Anti-faşist mücadelede öğretmenin yerini bulmak, her şeyden önce sosyo-ekonomik yapısının doğru tahlilini gerektirir. Öğretmenler toplum içinde istisnai kümelenmeler olmadığna göre, bir yeri olacaktır. Bu yer neresidir? Bu yer hangi saflardadır? Kısacası öğretmen kimdir?

Bu sorular muhtelif siyasi görüşlerce cevaplandırılmaya çalışıldı. Anlam olarak iki şıkta toparlayabiliriz: Kimilerine

göre anti-revizyonisttir, kimilerine göre ise «öğretmenin yolu işçi sınıfının yoludur»! Bize göre ise bu tür tahliller, başlı başına saçmalaktan başka hiç bir şey olamazlar. Kolayca ve kestirmeden yapılan değerlendirmeler, öz ve biçimi itibariyle bir çok yanlışları doğurur.

Öğretmen anti-faşist ve anti-emperyalisttir. Mücadelesi bundandır ve tedricen ideolojik ve pratik yetkinliğini, gene bu mücadele ateşinde pişerek kazanır. Tutarlı bir hat izlemesi gerektiği için, anti-revizyonisttir. Sınıflar çatışmasından kopuk anti-revizyonistlik anlayışı tamı tamına bir revizyonizm vede entellektüel gevezelikten başka bir şey değildir.

Öğretmenin yolu işçi sınıfının yoludur iddiası ise, bilhassa ilerlemeciler takımınca ileri sürüldü. Özünde şunu ifade ediyor: bütün öğretmenleri revizyonizmin kuyruğuna takalım! Yani DİSK yönetimindeki üç - beş revizyonistin kuyruğuna takalım! Kaldıki işçi sınıfı ile hiç alakaları yoktur. TKP'nin DİSK yönetimine tepeden indirme yaparak sahip çıkması, revizyonizmin afyonlamalarına geçicide olsa fırsat tanımıştır. Zaten DİSK yönetimine taban çalışması yapılmadan geldiği için, son günlerde reformizme yönetimi kaptırılmışlardır.

İlerleme grubunun işçi sınıfı aşkıyla yanıp tutuştuklarını varsayalım. İşçi sınıfının başını çeken bir avuç revizyonistin teslim bayraklarını çekmelerine niçin alkış tutuyorlar? Aksine Aşkale ve Hekimhan'daki işçilerin, bütün bas-kılara rağmen sürdürdükleri amansız direnişe niçin alkış tutmuyorlar? Böylesine işçi sınıfı sempatisi sahte değildir? Bal gibi sahtedir... Öğretmenin yolu işçi sınıfının öncü müfrezesi olan proletarya partisinin devrim yoludur. Bu yol engebeli ve dolambaçlı bir yol olup, ancak proletarya partisinin öncülüğünde aşılabilecek yoldur.

Öte yandan öğretmen, şu veya bunun yolunda ölmeyi tercih etmemiştir. Zaten dünya devrimci tarihinde bu kadar saçma bir fikir olamaz kanısındayız. Bir kere bilimsellik

maskesinin altında yeşeren bu tip tahlillerin, bilimsellikle uzaktan yakından alakası yoktur. Unutulan en bariz gerçek devrim ve karşı-devrimlerin sınıflar arası bir çatışma sorununu olduğudur. Hiç bir kimse, zümre ve sınıflar, tercih hakkını(!) kullanmak dürtüsüyle devrim ve karşı-devrim saflarına katılmaz. Öğretmen kitlesinin mücadeleye katılımı bu bağlam ile ele alınmalıdır. Çünkü öğretmen keyfi ve işgüzarlık anlayışıyla halkımızın saflarına geçmedi. Bir daha söyleyelim; bizler (öğretmenler), halkımızın ayrılmaz bir parçasıyız. Halkız.

Öğretmenler sabit gelirli, demokratik hakları (burjuva anlamda bile) sınırlı, sosyal olanakların çoğundan yoksun olan eğitim emekçileridir. Oligarşi tarafından çalışma şartları sürekli denetim altındadır. Hayat pahalılığı cenderesinin altında ezilmektedir.

Hatta oligarşi için öğretmenin yapısı dahada önemlidir. Öğretmenin devrimci niteliğini yozlaştırmak, giderek sindirip hatta faşist kitle tabanı oluşturarak, yeni nesillerin beyinlerinin yıkanmasını arzulamaktadır. Böylece yüzbinlerce öğretmen, sömürülmeye boyun eğdiği gibi, okuttuğu çocukların kafalarını oligarşinin (yukarıdan aşağıya faşizme taban bulma politikasına uygun) kültürüyle dolduracak ve faşizme kitle tabanı oluşturacaktır. Kaldığı şimdi bile zorlamaktadır. Bizlerin mesleki yeteneklerimize itibar etmeden, gerici ders kitaplarını ellerimize sıkıştırmaktadırlar. Yani faşizm, bizlerle, alay edencesine hakaret ediyor. Kendi kendimizi vurdurmanın tezgahını hazırlıyor.

Her gün tedbir paketlerinden yeni yeni zamlar fışkırtıran, maaşlarımız dondurulmaktadır. Ülke yönetiminde hiç bir etkinin olmadığı bir kenara bırakalım, kendi eğitim kurumlarımızda bile düşünce ve hareketlerimiz sınırlıdır. Kaba hatlarıyla da görülüyorki, öğretmenin dertleri halkın dertleriyle aynıdır. Kurtuluşu halkın kurtuluşu ile birdir. İster istemez anti-faşist mücadelesinde yer alması hayatın

bizzat kendisinin eseridir. Fakat çimizde devrimcilik adına üçbuçuk işgüzar varki (işgalcilerde var), bu gerçekleri hiç mi hiç anlıyamadılar. Öyle sanıyoruzki ülkede devrim olduktan sonra belki anlayacaklar!

Devrimci Öğretmen hareketinin özel mücadele platformu olan TÖB-DER'in yapısını incelemek gerekiyor. Örgütümüz TÖB-DER demokrasi mücadelesi içinde öğretmenlerin demokratik kitle örgütüdür. Muhtevasının doğru anlaşılması için demokratik kitle örgütlerine bakışımız doğru olmalıdır. Aksi halde TÖB-DER'i eksiksiz anlamak mümkün değil.

1 — Demokratik Kitle Örgütleri:

Demokratik kitle örgütleri, demokrasi mücadelesine (siyasi mücadeleye) bağlı, kitlelerin ekonomik-demokratik talepleri doğrultusunda bir mücadele platformudur. Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şövenist (ulusal baskılara karşı çıkmak) ve anti-militarist olmak zorundadır.

Siyasi mücadelenin içinde yer alan demokratik kitle örgütleri, bir yandan somut ekonomik ve demokratik talepler için mücadeleyi yönlendireceği gibi, siyasi mücadelenin somut koşullarına göre, bu mücadeleleri biçimlendirir. Örneğin: bugün siyasi koşullar, partinin inşasını gerektiriyor. Siyasi görev, merkezi örgütlenmeyi, işçi sınıfının öncü müfrezesinin örgütlenmesini ön görüyor. Demokratik kitle örgütlerindeki yönlendirici kadrolar, en geniş kitleleri anti-faşist mücadele platformuna çekeceği gibi, öte yandan bu kitle mücadelelerinden en dar kadrolar çıkarmalıdır. Öncülüğü sosyalistler üstlenmelidir.

Demokratik kitle örgütleri parti özelliği taşıyamazlar. Bünyesinde kadro, kadromsu ve sempatizan unsurlar bulunacağı gibi (kaçınılmazdır), muhtelif siyasi görüşlerde yer alacaktır. Bu siyasi görüşler, örgütün temel ilkelerine say-

gılı oldukları sürece, örgüt haklarına sahiptir. Hiç bir görüş, başka türlü düşünenleri, örgütten (temel ilkelere saygılıysalar) despotik bir müdahale ile atamazlar. Böyle olunca, parti ile demokratik kitle örgütleri kavramları birbirine karışır. Buda örgütü çok zararlı tehlikelerle karşı karşıya getirirki, İst. Şubemiz işgalinin iç yüzünü burada aramak doğru bir yöntem olacak.

Zira birlik dayanışma ilerlemecileri, örgütümüz TÖB-DER İst. Şubesini bir parti gibi kabul ederek yönetme sevdasına kapıldılar. Giderek, merkezi yapıyı tanımadı, kendi kitlesinin taleplerine kulak vermedi, diğer siyasi görüşlere ve tabana anti-demokratik davranarak, ideolojik mücadeleyi ihlal edip, siyasi mücadeleden tamamen koştı. Kopmakla kalmadı, engel olmaya kadar olayların gelişmesine vesile oldu. TÖB-DER genel merkezince çoktan yapılması gereken fesih işlemi (14/9/1977) eylül ayında karara bağlandı. Fesih karşısında telaşa kapılan ilerlemeci takımı ise, kongreye gitme cesareti gösterme yerine, örgüt binasına işgal koydu. Bu (acaba kongre için hangi entrikaların suya düştüğü kuşkusunu uyandıran) düşündürücü bir olay olduğu kadar, örgütün çalışmasını uzun süre baltaladı. İlerlemeciler, demokrasi mücadelesine ancak böyle ket vurabilirdi! Bölücülük niyetleri ise buna ek bir olgu!

Aşırı merkezizetçilik zararlıdır dedik. Fakat bu oportünizmin (bilhassa anti-sovyetiklerin) yaygarasını doğrular anlamında ele alınmamalı. Örgüt bir çok siyasi grupları barındıran bir muhtevaya sahipse, yönetime de hepsi katılsın! Buda oportünizmin yanılması olmaktan çıkar, demokrasi mücadelesini engelleyici başka türden bir tehlikeyi doğurur. Siyasi mücadele ile ilişkisi koştığı gibi, ekonomik-demokratik taleplerin doğrultusunda verilecek mücadeleleri bile baltalar. Hatta bir bildiri yayınlamanın imkansızlığı, açıkça kendisini hissettirir. Bu anlayışta örgütü parti gibi görmek anlayışı kadar yanlış ve tehlikelidir. Söylenmek istenen, sı-

kıntılarını dillendiren lisanları şudur: ideolojik tartışmalar olsun ama yönetime yönelik olmasında kardeşçe paylaşalım! Yani tamıtamına bir siyasetçilik. İdeolojik mücadele örgütün daha doğru bir işlerlik kazanmasına yaramalı veya amaçlamalıdır. Bizler «liseli» münazara hevesinin heyecanına muzdarip öğrenciler değiliz demek gerekiyor ama bu gün, liseli öğrenciler bile anti-faşist mücadelede bu tür illetleri çoktan terkettiler.

İdeolojik mücadele ihmal edilmeden, örgüt, demokratik-merkeziyetçilik ilkesiyle yürütülmelidir. Siyasi görüşler arası (bilhassa geçmişe) saygı ve dürüstlük çığnenmeden kitleye mal edilmelidir. Fakat saygı ve dürüstlük, liberalizme zemin hazırlamamalı. Sosyal maddi temellere haiz belgeler sunarak, revizyonist ise revizyonist, bölücülük ise bölücü; veya hangi türden hata ve suç ise, gerçek sıfatını belirtmek zorunludur. Bu anlayış gayri dürüstlük ve saygısızlık olmaz. Aksi halde maddi temel getirilmeden yapılan suçlamalar ve eleştiriler bir nevi karalamadır. Örneğin ilerleme takımı, her önüne gelene goşist, Maocu veya sapık akımlar gibi sıfatları hiç düşünmeden pervasızca savuruyor. Karalama budur. Karalama diyoruz, çünkü maddi temellere oturmuş eleştiri anlayışı ile alakaları yoktur. Oportünistlerin, «sosyal faşist» veya «orta yolcu» yakıştırmalarında, bilgiçliklerine tekabül eden basit bir saçmalık!

Eleştirilerde karşılıklı soğuk kanlı olmak gerekir. Zira revizyonizm, kişilere veya gruplara takılan herhangi bir lakap değil, uluslararası, işçi hareketi içinde şekillenen, işçi sınıfı biliminden uzak dünya görüşüdür.

Toparlarsak: Demokratik kitle örgütlerinde, siyasi görüşler arası saygı ve dürüstlük örgüte hakim olmalı; siyasetçilik ve sekterliğe kapılmadan ideolojik mücadele demokrasi mücadelesine tabi olarak işlemeli, yönetim, demokratik-merkeziyetçilik ilkesiyle yürütülmelidir.

Yönetim, çeşitli ekonomik ve demokratik problemleri öneminden fazla abartarak ekonomizme; veya küçümsüye rek. anarşizme düşmemelidir.

Tek tek ekonomik taleplerin, mücadele sonucunda kazanılması, kitlelerin moralini yükseltir. Dahası mücadele içinde pişmesine yardımcı olur. Harekete yeni yeni güç ve kalıcı elemanlar kazandırır. Ayrıca demokratik mevzilerin korunması, giderek genişletilmesi, eylem platformunun alanlarını genişleteceği için ihmalsiz bir mücadeleyi gerektirir. Örneğin sendika hakkı bizim, vazgeçemeyeceğimiz hakkımızdır. Aktif bir mücadele ile bu hakkımızı koparmalıyız.

Şayet ekonomik-demokratik haklar uğruna verilen mücadele, kendi kabuğuna kapandığı taktirde, ekonomizmin bataklığına saplanır. Harekete kendiliğindencilik hakim olur. Giderayak sağa teslim olmanın vesilesidirki, bu tamamen intihar demektir. O halde ekonomik-demokratik ve ideolojik mücadeleyi, siyasi mücadeleye tabi kılmak gerekiyor. Halkımızın sömürülmesine temel olan, mevcut düzen yıkılmadıkça ,kurtuluşun imkansızlığı tartışmasız doğrudur. Hakim sınıfların ittifak yönetimi (faşizmi), parçalayıp devirmenin yolu, halkımızın politik iktidarı almasıyla mümkündür. Somut ekonomik ve demokratik haklar için verilen mücadele, politik mücadeleyle bağ kurmalıdır. Tayin edici olan politik mücadeledir.

Demokratik kitle örgütleri arasındaki ilişkileri ele alalım. İlişkileri ve dialogları yapıcı bir tarzda yürütmek doğru bir anlayış. En somut ilkelerde güç birliği aranmalıdır. Başka demokratik kitle örgütlerine sırt çevirmek, oligarşiden başka hiç kimseye hizmet etmez. Dahası demokratik güç birliği girişimlerine küfür yağdırmak (UDC maskaralığını ileri sürüp bölücülüğe haiz İGD, İKD ile birlik dayanışma ilerlemecilerinin yaptığı gibi), kitlelerin kafalarını bulandırmak bir nevi faşizme çanak tutmaktır. Demokratik kitle örgütlerinin

aralarındaki dialog, yapıcı bir şekilde geliştirilmeli ve fiilen desteklenmelidir.

Fakat siyasi arenada güçbirliği ve dialog kavramları, ince tahrifatlarla saptırılıyor. Bunlar bahane edilerek, örgüt bağımsızlığı ihlal ediliyor. Bir sürü kavram kargaşası ve bir sürü demagoji; giderek bu temeller üzerinde örgüt bağımsızlığının ayaklar altında çiğnenmesi vede kuyrukçuluk birbirini ardı sıra izliyor. Nedeni gayet açıktır: revizyonizm.

Demokratik kitle örgütlerinin özelliklerini özetle sıralayalım:

a) Devrimci hareketin geçmişine saygı duyulmalıdır. Yanlışlar ve doğrular tespit edilerek devrimci hareketteki geçmiş hareketin rehberliğine önem verilmelidir. Çıkarılan dersler yolumuzu daha fazla aydınlatacaktır.

b) Bünyesinde çeşitli siyasi grupların varlığı söz konusudur. Siyasi görüşler arası saygı ve kardeşlik esas olmalıdır. Tekkecilik zarar getirir.

c) Siyasi görüşler arası ilişkilerde, liberalizme ve siyasetçiliğe düşülmemelidir. İdeolojik mücadele şarttır. Birlik - eleştiri - birlik alışkanlığı hayata geçmeli ve örgüt işlerliği Demokratik-Merkeziyetçilik ilkesine uygun olmalıdır.

d) Kitlelerin eylem birliği sağlanmalı, hitab edilen kitlenin somut taleplerine hassasiyetle kulak verilerek gerekleri yerine getirilmelidir.

e) Ekonomik demokratik mücadeleler küçümsenmeden yapılırken politik mücadeleye tabi tutulmalıdır. Siyasi mücadeleye bağımlı olarak, somut siyasi görevler tesbit edilmelidir (günümüzde siyasi görev, işçi sınıfının gerçek partisinin oluşturulmasıdır).

f) Başka demokratik kitle örgütleriyle ilişkiler yapıcı anlamda yoğunlaşmalı, bu demokratik kuruluşlar fiilen desteklenmelidir. Fakat örgüt bağımsızlığını korumak temel olmalıdır.

g) Hitab edilen kitle ile ilişkiler sıkı ve samimi olmalıdır. Kitlenin denetleme ve sorumluluk alma özellikleri geliştirilmeli, politize olmasına çaba sarfedilmelidir. Anti-faşist mücadeleye en geniş kitleler çekilmeli ve buralardan en dar kadro çıkarma çalışmaları hayata geçirilmelidir.

h) Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şövenist ve anti-militarist olmalıdır.

1) Öncü rolündeki kadrolar, kitlelerin sempatisini kazanan, dürüst, devrimci ahlak kurallarına haiz ve sempatik kişiler olmalıdır. Sürekli olarak teorik ve pratik planda kendilerini yenileme bilincine vakıf olup, kitlelerin hem öğretmeni, hemde öğrencisi olabilmelidirler.

Bu arada çeşitli tahrifatlara hedef olan Demokratik - Merkezizetçilik ilkesi ve yönetim modellerine değinmeden konuyu geçiştiremiyoruz.

Sorunu birincisi, heterojen (karmaşık) veya homojen (saf) yönetim modelleri ikileminde; ikincisi ise, demokratiklik ve merkezizetçilik kavramları vede ilişkilerinde ele almalıyız.

a) *Yönetim Yapılanmasına Devrimci Bakış:*

Yönetimin heterojen (siyasi görüşlerin koalisyonu) şeklinde yapılanması, örgütün çalışmasını zorlaştırır. Siyasi mücadeleye bağlı veya somut taleplerle ilgili kararların alınması, istikrarlı bir şekilde mümkün olamaz. Yönetimin karar mekanizması aciz duruma düşer. Keşmekeşlik pratiğe yansyarak, örgütün bütünlüğü bozulur, laçkalığa ve parçalanmaya yön tutar.

Bildiri bile çıkartamayacağımı bir kenara bırakalım, herhangi güncel bir eylem için, kitleyi toparlamak amacıyla, davetiye konusunda bile, fikir birliği sağlanamaz. Ayrıca eleştiri ve öz eleştiri kavramları birbirine karışır, örgüt içinde doğru ve yanlışlar belirsizleşerek, tam bir başı bozukluk

peydahlanır. Sevabın ve günahın kitle tarafınca kime ait olduğu anlaşılmaz bir ortam oluşur. İdeolojik mücadelenin yönü saptırılır. Kavram kargaşası örgüte hakim olur.

Yönetimin homojen veya homojenliğe yakın yapıda olması doğru bir siyasettir. Kitle çoğunluğunun onayını alan görüş, yönetmeye hak kazanıp, örgütü çalıştırır. Şayet dünya görüşü yanlış çizgide ise, kitleleri politize ederek yönetime alternatif olmak muhalefet işidir. Yapıcı bir muhalefet ile yönetimi doğru kararlara zorlamak ve burada kalmıyarak daha doğru bir yönetimin iş başına gelmesi için çalışmak devrimci görevdir. İdeolojik mücadele siyasi mücadeleye bağımlı olarak hayata geçirilir. Kitlenin olaylara bakışı ve sorumluları tanımalarına yardımcı olunur.

b) *Demokratik - Merkeziyetçilik:*

Öte yandan örgütün işleyiş sorunu; yönetim ile taban ve yönetim ile muhalif gruplar arası ilişkilerindeki problemleri çıkarıyor karşımıza. Demokratik ve merkeziyetçilik terimlerini gerçek yerlerine oturtmamız gerek.

Örgütün çalışma tarzına doğru bakış şudur: demokratiklik ile merkeziyetçilik arasındaki diyalektik bağ kurulmalıdır. Demokratik yanın abartılması demokratizm, aşırı merkeziyetçilik ise tekkecilik hastalığına tekabül eder.

Örgüt yönetimi, tabanın taleplerini dinler ve önerilerini alır; bu meselenin demokratik yanı. Talepler ve öneriler, somut koşullar hesaba katılarak, irdelenip karara bağlanır ve merkezi bir organizasyon anlayışıyla pratiğe geçirilir; buda merkezi yandır. Yani yukarıdan aşağıya örgüt bütünlüğüne hakim olmak merkeziyetçilik, aşağıdan yukarıya demokratiklik... Demokratik kitle örgütlerinde genellikle demokratik yan ağır basar. Siyasi yoğunlukların ve bireylerin birbirine olan saygısı vede azınlığın çoğunluğa uyması olarak belirlenir. Fakat merkezi anlayış ihmal edilmemeli ve korun-

malıdır. Karşılıklı denetim işleyişinde, bazı olağanüstü hal-
ler, merkezi denetimin ağır basmasına neden olabilir. Somut
koşulların somut tahlilleri yapılmalıdır.

Demokratik-merkeziyetçilik ilkesinden, herhangi birisi
ihmal edilir veya devreden çıkarılırsa, örgüt disiplini bozu-
lur, hatta örgütten soğumalar ve kopmalar başlar. Bu du-
rumda örgüt başsız bir niteliktedir. Başka bir ihtimalde, ta-
banın çok sesli örgüte sahip çıkma girişimidir. Yani çok baş-
lılık!

Anlaşılacağı gibi, örgütümüzde, devrimcilere çok ağır
görevler yükleniyor. Demokratizme ve tekkecilik hastalık-
larına karşı, bunların kaynağı olan her türden (dogmatizm
ve revizyonizm) oportünizme karşı, ideolojik mücadeleyi yü-
rütmeliyiz. İşçi sınıfı bilimi ile donanmak zorundayız.

2) TÖB-DER:

TÖB-DER, Türkiye öğretmenlerinin bütünü kapsayan,
demokratik kitle örgütüdür.

TÖB-DER ve bilhassa öğretmen hareketi, Türkiye solu-
nun, yenilgi sonrasında içine düştüğü, dağınıklık ve kendili-
ğindenci ortamından etkilenmiş, revizyonizm örgüte uzun sü-
re etkin olmuştur. Sosyalistlik adına, devrimci hareketin geç-
mişine, güya ders çıkarılıyor edalarıyla küfredilmiş, çeşitli
karalamalar ile mücadelesi yozlaştırılmıştır. Faşizmin azgın
saldırıları karşısında, düzenli ve aktif bir mücadele organi-
zasyonu gerçekleştirilememiş, örgütlenme ve mücadele ken-
diliğindenci bir hat izlemiştir.

Öte yandan, faşizme karşı sosyal muhalefetin yükselme-
siyle birlikte, devrimci görüş ile revizyonist görüşlerin ayrış-
ması, kaçınılmaz olarak yol ayrımında gündeme gelmiştir.
Şimdi ise alabildiğine, hızlı bir saflaşma dönemini yaşıyo-
ruz. Türkiye genelinde olduğu gibi, örgütümüzdede, ekono-
mik-demokratik ve ideolojik mücadeleyi, politik mücadeleye

tabi tutarak, hareketin kendiliğindenci seyrine son vermenin aşamasına çoktan girmiş bulunuyoruz. Biz belli bir yere ulaştık ama yolun daha henüz başında sayılırız. Toparlanmak ve saflaşmak, kurtuluşun, vazgeçilmez ilk adımıdır.

Öğretmenlerin devrimci eyleminin birliği güçleniyor.

Bugün revizyonizmin örgütümüzdeki etkinliği, artık yavaş yavaş kırılmaktadır. Her gün devrimci öğretmenlerin, yeni bir şube yönetimini kazandıklarına dair sevindirici haberler almaktayız. Hiç şüphe yokturki, daha bir çok şubelerden, devrimci öğretmenlerin zaferini damgalayan haberler, bir bir ülke çapında yayılacak. Ayrıca İstanbul şubemizin devrimci öğretmenleride, bu konuda üzerine düşen görevi gayet iyi bilmekte ve de olağanüstü bir azimle genel kurula hazırlanmaktadır. İşgalci revizyonist (Birlik dayanışma) siyaseti, gereken devrimci cevabı Devrimci Öğretmenler'den,

Genel Kurul'da son şekliyle alacaktır. Tekke siyaseti artık İstanbul Şubesi'nde yer bulamaz.

TÖB-DER'in örgütsel yapısı özetle şöyledir: Bütün il, ilçe ve kasabalarda ayrı ayrı şubeler vasıtasıyla merkezi bir kuruluşu ihtiva eder. Bütün şubelerin sorumlu olduğu Genel Merkez vardır. Şu anda ülke çapında şube sayısı 600'ü aşmıştır. Şubeler kendi yönetim itibariyle bağımsız oldukları kadar merkezi yapıya örgütün temel ilkeleri üzerinde sorumludurlar. Yani, her şube kendi hitap ettiği öğretmen kitle tabanına sorumlu olduğu kadar Genel Merkez'ede sorumludur.

Bütün şubelerin Genel Merkez'e bağlı olmasından dolayı ters bir anlam çıkarılmasına izin verilmemelidir. Zira Genel Merkez'de, demokratik olarak bütün şubelere bu meyanda bütün Türkiye öğretmenlerine sorumlu olmaları söz konusudur. Talepler doğrultusunda örgütü yönlendirir. Hiçbir halde örgütümüzün varlık nedeni olan temel ilkeleri çiğnemeye hakkı yoktur. Yönetim esasları demokratik kitle örgütleri perspektifinde ele alınır.

Şubelerde çeşitli görüşler olduğu gibi şubeler arasında da siyasi yoğunluklar vardır. Her şube genel merkezle aynı görüşü paylaşmak zorunda değildir. Aralarındaki ilişkiler, yönetim - muhalefet ilişkileri olarak yapıcı olmalı ve ideolojik mücadele temel olmalıdır. Genel Merkez yönetimi kendisine olan muhalefetlere ve eleştirilere tahammül edebilmelidir. Zira, başka türlü davranılır ise örgüt bir tekke haline gelir. Dikkat edilmesi gereken husus da budur. TÖB-DER hiç bir siyasi çizginin tekkesi (dolayısıyla varlık nedeni) olamaz. Siyasetin varlık nedeni ancak anti-faşist mücadelede doğruluk derecesine uygun olması gereken bir olgudur.

Anti-faşist mücadelede TÖB-DER, bir sürü sorunlarla karşı karşıyadır. Bunların halledilmesi ve bunun paralelinde mücadeleye girilmesi için yapıcı girişimler gerekmektedir.

Bu konularda Genel Merkez'in hataları varsa noksansız eleştirilmelidir. Tabiki şubeleri unutmak mümkün değil.

Biz öğretmenler, hem halkımıza hemde kendimize son derece sorumlu bir kitleyiz. Mesleki ve sosyal yapımız bizleri bu hat üzerinde yürümeye zorlamaktadır.

*Faşizmin çocuk sevgisi budur (!)
Çocukları öldürmek faşizmin bir nevi eğlencesidir!*

Bugün emperyalist kültürün hakim olduğu eğitim sisteminin öğretmenleriyiz. Ülkemizin çarpık yapısı, eğitime de yansımıştır. Rasyonal öğrenim, çocuklarımız için bir nevi bilinmeyen yabancı bir olgudur. Okullardaki öğrendiklerini hayata aktarıp, bilgileriyle topluma intikal etmesi sözkonusu değildir. Kaldıki, TRT'sinden (reklamlar da dahil) basınına kadar, bütün haber ulaştırma araçları emperyalist kültürü aşlamak esaslarına göre biçimlenmişlerdir.

İş bu kadarla da kalmıyor. Faşizm, gerek kitle tabanı oluşturarak ve gerekse gerici ders kitaplarını meşrulaştırıp körpe nesillerin kafalarını faşist kültür ile doldurmak amacındadır. Olağanüstü baskı ve tenkilin altında istediklerini yapmaya zorlanıyoruz. Şayet emellerine kavuşursa, ister kabul edelim ister etmeyelim, sorumlusu direk biz olacağız. Çünkü; birlik halinde mücadele içine girersek faşizm başarısız kalacaktır. Yukarıda hem halkımıza hemde kendi kendimize sorumluyuz dedik. Sosyal yapımız bize emperyalizme karşı mücadeleyi emrediyor. TÖB-DER bu maddi temellerin verimidir, ve bu temel üzerindeki mücadelenin bütün gerekleri ihmalsizce yapılmalıdır.

TÖB-DER her yönüyle hassas ve dikkatli olup somut sorunların doğru eylemlerini yönlendirmek zorundadır. Bütün öğretmenlerin devrimci eylemini hayata geçirip oligarşiden icazet beklemeden, engelleri birbir aşarak devrim ipini göğüslemede, üzerine düşen görevleri eksiksiz gerçekleştirmelidir. Aksi halde, sessiz ve uyşuk durmak veya dernekçilik işgüzarlığı bizi halkımız ile karşı karşıya getirir. O halde, yarın halkımızın nasırlı elleri yakamıza yapışacağına dair hiç kuşumuz olmasın.

Şu veya bu ölçüde hepimiz haberdarız ki; lise ve ortaokul öğrencileri gerici ders kitaplarını ellerindeki bütün imkanlarla vede muhtemel disiplin cezalarına rağmen protesto ettiler. Yüzlerce gerici ders kitapları okul bahçelerinde yakıldı. Bu hiçte küçümsenecek bir olay değildir. Fakat ne

yazıkki yeterli değil! Yeterli değil diyoruz, çünkü; TÖB-DER öğretmen tabanını, eylemde öğrencilerin saflarına pratik olarak sokamadı. Öğrenciler faşizme karşı direnirken TÖB-DER Genel Merkez yönetimi sadece muallakta seyirci kaldı. Uzun vadede ise, burjuvaziye umut bağlamayı ihmal etmedi. Bu hiçbir mazereti olmayan sorumsuzluktan başka birşey değildir.

TÜSTAY

TÖB-DER okuttukları yeni filizleri faşistlerin şartlarına terk edemez. Orta dereceli okullardaki öğrenciler, oligarşinin eğitim düzenini yıkmak için ilk adımlarını atarken, öğretmen öğrencilerini yalnız bırakmamalıdır. TÖB-DER oligarşinin eğitim düzenini yıkmaya mücadelesini faal olarak sürdürmelidir.

Sürgüne uğramış arkadaşlarımız için, ciddi bir çalışma yapılmalıdır. Bu iş sadece avukat tutmakla değil, kamu oyu

oluşturmayı da ister. TÖB-DER Genel Merkez yönetimi, kıyılan arkadaşları yalnız bırakırsa, faşizmin tenkiline başarı geçitini açmış olur. Kitle tabanı bulmasına seyirci kalınmasını sağlar. Geçmiş zamanda hep beraber yaşadık. Kıyılan arkadaşlar için çözüm yolu, hükümet değişikliğini beklemek oldu. Halbuki biz, kitlelerin şu veya bu partiye bel bağlamasını değil de, devrimci harekete güvenmesinin bilincini aşmamalıyız. Diyelimki çoğu arkadaşın yeni hükümet modellerinde haklarına kavuşmasını sağladık (nihai kurtuluş olmamasına rağmen); peki ama, bugüne kadar sessiz kalmamızın zararı ne olduğuna dair Genel Merkez yönetimi hiç düşündümü? Hayır! Zira tabandan bir sürü arkadaşın moralini bozup örgütten soğuduklarına tanık olduk. En kötüsü, kitle üzerindeki ters intibaların oluşmasıdır. Örneğin üyeler TÖB-DER'i sadece lokal olarak kabul ediyor ve aida yatırılacak bir yer olarak görmeye başlıyor. Çünkü bir umut kaynağı olacak hiçbir eylem yaşatılmadı. Tabiidirki Genel Merkez yönetiminin siyaseti doğrultusunda yaşatılmaz! Zira burjuvazinin izin sınırlarına ve tehditlerine boyun eğen siyaset başka birşey yapamaz.

Ekonomik - demokratik mücadelede tek tek ekonomik hakların alınması için eylem yapılması gerektiği gibi (ihmal edilemez), eylem alanlarının genişletilmesi içinde demokratik haklar alınmalıdır. Mücadele, merkezi ve öğretmen devrimci eylem birliği gerçekleştirilerek yapıldığı zaman, başarılar kaçınılmazdır. Dahası nihai kurtuluş için örgütlenme kaynağı olacak ve kalıcı elamanlar kazandırılacaktır.

Bugün grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkımızı, oligarşiden söke söke almak gerekiyor. Bu hakkımızı almak için aktif eyleme girilmelidir.

Ayrıca İst. TÖB-DER şubemizin öğretmenlerin demokratik kitle örgütü olarak faaliyete geçmesine çalışmalıyız. Birlik - dayanışma revizyonistleri, üyeleri işgalci ve anti-demokratik eylemlerinden dolayı örgütten soğuttular. Bu so-

rumsuzluğun örgüte değilde revizyonizme ait olduğunu bilim vede bütün öğretmen arkadaşları haberdar edelim. Zira bizler sorumluluk aldığımız takdirde revizyonizm örgütümüzden silinmeye mahkumdur.

Bugüne kadar yaptıklarını devrimci harekete sığdırmak oldukça zor. TÖB-DER şubemizde olan olaylar ve doğru çalışma anlayışını, daha geniş teferruatlarıyla bütün öğretmenlerin yakın zamanda bilgilerine sunacağız. Revizyonizmi dahada teşhir edeceğiz.

Hiç şüphe yoktur ki, birlik dayanışma revizyonizmi yeterince kitle tarafından tanınmıştır. Biz bunu daha bilimsel temellere oturtturarak ifadelendirmek zorundayız. Devrimci Öğretmen, öğretmen hareketinin tüm sorumluluklarını yüklenecek güce ve bilince sahiptir.

Sendikal mücadelemizi yükseltelim.

- İst. TÖB-DER şubesi anti-faşist mücadelede, gerçek yerini çok yakında alacaktır.
- İst. TÖB-DER şubesi gelecek kongrede DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER in yönetimine geçecek ve öğretmenlerin mücadelesi coşku ve canlılık kazanacaktır.
- Oligarşinin gerici eğitim düzeni yıkılacaktır. Hiç kimse devrimci öğretmenin haklı mücadelesini engellemez.
- Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkımızı söke söke alacağız.
- Faşizme karşı tek bir yürek, sıkılı bir yumruk olalım. Mücadelemiz ortak, kurtuluşumuz birdir.

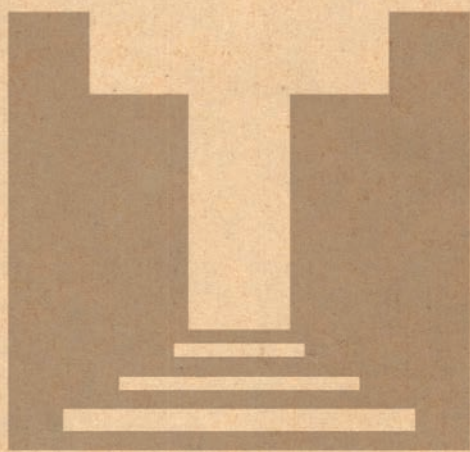
YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ.

KAHROLSUN FAŞİZM.

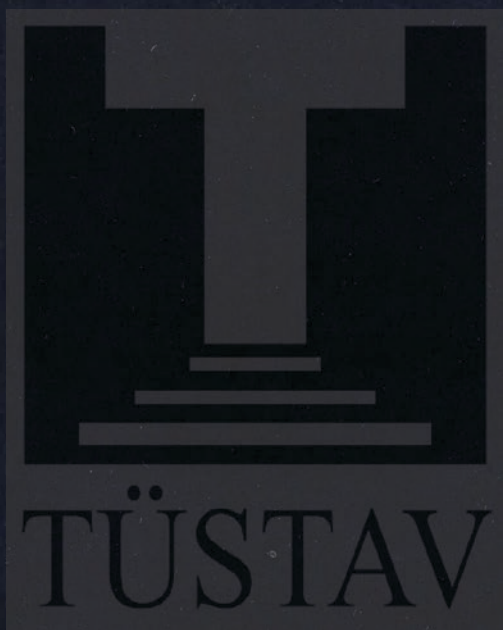
YAŞASIN MÜCADELEMİZ.

DEVİRİMCİ ÖĞRETMEN
TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV